

Sygn. akt II AKa 125/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Janusz Jaromin (spr.)

6. Sędziowie: SA Piotr Brodniak

7. SA Maciej Żelazowski

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koszalinie Alicji Kowal

10. po rozpoznaniu w dniu 24 września 2020 r. sprawy

11. E. M. (1)

12. oskarżonej z art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 2 pkt 2 kk i art. 280 § 2 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk

13. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

15. z dnia 3 lutego 2020 r. sygn. akt II K 74/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. J. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSA Piotr Brodniak SSA Janusz Jaromin SSA Maciej Żelazowski

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 125/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z 3 lutego 2020 r. o sygn. akt II K 74/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel pośilkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że zachowanie E. M. (1) w dniu 11 grudnia 2018 nie stanowiło usiłowania dokonania zabójstwa z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia A. S. oraz że nie nastąpiło w związku z rozbojem i zakwalifikowanie czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., podczas gdy zebrany materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje że E. M. (1) godziła się na śmierć	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>pokrzywdzonego, a motywem jej zachowania był zabór telefonu komórkowego o wartości nie mniejszej niż 600 zł, co nawet przy uznaniu, że oskarżona chciała jedynie wyjąć swoją kartę SIM z telefonu i nie dopuściła się rozboju, winno prowadzić do przyjęcia, że ww. działała w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie, a w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia rażąco niewspółmiernej kary poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia przewidzianego za czyn z art. 148 § 2 pkt 2 bądź 3 k.k.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut nie mógł być uznany za zasadny, a kwalifikacja prawna czynu oskarżonej w świetle całości materiału dowodowego (a nie jedynie tej jego części, która została zgromadzona w postępowaniu</p>				

przygotowawczym) nie mogła obejmować zamiaru pozbawienia życia oskarżonego (nawet w zamiarze ewentualnym).

Ponieważ zaś prokurator nie zdecydował się na sformułowanie zarzutu naruszenia przepisów procesowych i błędów w ocenie wiarygodności dowodów, nie ma żadnego powodu by odstąpić od oceny całości zeznań pokrzywdzonego jako wiarygodnych, jak przedstawił je Sąd Okręgowy, wszelkie wątpliwości w tym względzie, zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. tłumacząc na korzyść oskarżonej.

Podkreślić trzeba, że decydujące znaczenie dla przyjęcia kwalifikacji prawnej z art. 148 k.k. (bez względu na to czy w typie podstawowym, kwalifikowanym czy uprzywilejowanym) jest prawidłowe ustalenie zamiaru sprawcy. Strona podmiotowa zabójstwa charakteryzuje się umyślnością. Może mieć ona postać zarówno zamiaru bezpośredniego, jak

i ewentualnego. Jak trafnie podkreśla się w orzecznictwie, w sprawach o zabójstwo niezwykle rzadko zdarza się, że sprawca artykułuje swój zamiar. Zazwyczaj ustala się go na podstawie okoliczności, jakie towarzyszą zabójstwu (wyrok SA w Katowicach z 4.11.2010 r., II AKa 338/10, KZS 2011/5, poz. 73; wyrok SA w Lublinie z 19.01.2010 r., II AKa 269/09, KZS 2010/7-8, poz. 58; wyrok SA we Wrocławiu z 27.06.2018 r., II AKa 187/18, LEX nr 2525480). Nie wystarczy przy tym ustalenie, że sprawca miał zamiar popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu lub, przewidując jego popełnienia, na to się godził. Konieczne jest stwierdzenie, że obejmował on swoim zamiarem także skutek w postaci śmierci człowieka (wyrok SN z 30.06.1975 r., II KR 59/75, OSNPG 1975/11-12, poz. 110). Ustalenie istnienia zamiaru jest zasadniczą

kwestią, dzięki której można odróżnić zabójstwo od – jak w niniejszej sprawie – spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu. Aby móc przypisać sprawcy zamiar ewentualny, trzeba wykazać, że przewidywał on realną możliwość popełnienia przestępstwa i godził się na zaistnienie takiego skutku (wyroki SA w Lublinie: z 8.06.2010 r., II AKa 135/10, LEX nr 628237; z 2.08.2000 r., II AKa 140/00, OSA 2001/3, poz. 17). Zachowuje aktualność pogląd wyrażony na gruncie Kodeksu karnego z 1969 r.: „Przyjmując istnienie zamiaru ewentualnego, należy zawsze wyjaśnić, dlaczego wyłącza się działanie lekkomyślne, podpadające już pod art. 152 k.k. [obecnie art. 155 – M.B.-K.], przy którym sprawca również możliwość spowodowania śmierci przewiduje, lecz bezpodstawnie przypuszcza, że tego uniknie” (wyrok SA w Rzeszowie z

19.03.1993 r., II
AKr 26/93, OSA
1994/4, poz. 23;
szerzej na temat
strony podmiotowej
zabójstwa por.
Budyn-Kulik,
Umyślność, s. 545 i
n.; tak: M. Budyn-
Kulik (red.) Kodeks
karny. Komentarz
aktualizowany,
LEX/el. 2020).

Działanie oskarżonej
zaś, jak wynika
z ostatecznej wersji
zeznań
pokrzywdzonego (a
także z zasadnie
uznanych w części
za prawdziwe
wyjaśnień
oskarżonej), nie
zmierzało do
pozbawienia go
życia. Całkowicie
słusznie A. S.
podkreślał, że
ponieważ się nie
bronił, E. M. (1)
miała swobodę, by
zadać mu śmiertelne
ciosy w klatkę
piersiową czy inne
newralgiczne części
ciała ale uderzyła
pod pachą (k. 745)
– wyrażając raczej
swoją frustrację,
chęć zadania mu
ból, wyrządzenia
krzywdy. W takiej
sytuacji nie tylko
zamiar bezpośredni
ale też ewentualny
uśmiercenia
pokrzywdzonego
należy wykluczyć.
Jak bowiem on

sam wskazał, ciosu nie odczuł jako głęboki, oskarżona natychmiast wyciągnęła nóż i oboje byli zaskoczeni silnym krwawieniem jakie spowodowała. Wobec ostatecznego potwierdzenia przez pokrzywdzonego, że E. M. (1) pomogła mu przenieść się do łazienki i wykonała ucisk rany (k. 745-746), który w ocenie obecnego przy tych zeznaniach biegłego, miał wpływ na uratowanie życia A. S., nawet dopuszczenie przez oskarżoną myśli o uśmierceniu pokrzywdzonego należało wykluczyć.

Należy w tej kwestii podzielić szeroko wyrażany w orzecznictwie pogląd, że użycie narzędzia mogącego spowodować śmierć człowieka samo przez się nie decyduje jeszcze o tym, że sprawca działał w zamiarze zabicia człowieka, chociażby w zamiarze ewentualnym. Wprawdzie rodzaj użytego narzędzia oraz siła i umiejscowienie ciosów są elementami dowodowymi, które

częstokroć mogą
prawie
jednoznacznie
świadczą o
zamiarze zabójstwa,
jednakże w żadnym
wypadku nie można
sumie tych
elementów nadawać
waloru dowodów
automatycznie
przesądzających, że
sprawca działał
w takim właśnie
zamiarze, lecz należy
zawsze sięgać
również do innych
okoliczności czynu,
ponieważ dopiero
uwzględnienie
wszystkich
składników
zdarzenia pozwala
prawidłowo ustalić,
jaki był rzeczywisty
zamiar sprawcy
(tak: wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Lublinie z dnia 9
listopada 2010 r.,
II AKa 270/10,
LEX nr 785261,
podobnie: wyrok
Sądu Apelacyjnego
w Krakowie z
dnia 16 listopada
2010 r., II AKa
188/10). Wniosek
dotyczący zamiaru
zabójstwa (choćby
ewentualnego) nie
może opierać się na
samym tylko fakcie
użycia
niebezpiecznego
narzędzia oraz
sposobu działania
polegającego
zwłaszcza na
godzeniu w ważne

dla życia okolic
ciała
pokrzywdzonego,
lecz powinien
znaleźć
potwierdzenie w
całokształcie
okoliczności czynu
oraz cechach
osobowości sprawcy
(wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia 30
maja 1995 r., II
AKr 153/95, LEX nr
34251). Uprzednie
relacje oskarżonej
i pokrzywdzonego
– burzliwe ale
zawsze kończące
się powrotami do
siebie i deklaracjami
wzajemnej miłości,
dodatkowo
uniemożliwiają
przypisanie E. M.
(1) woli zabójstwa,
choćby w zamiarze
ewentualnym. A
skoro tak –
wykluczone jest tym
bardziej przypisanie
usiłowania
zabójstwa z pobudek
zasługujących na
szczególne
potępienie. Żadna
zaś z innych
kwalifikacji czynu,
jakie Sąd I instancji
brał pod rozwagę
przed wydaniem
wyroku (k. 814), nie
przewiduje
zaostżenia
odpowiedzialności w
związku z
charakterem
motywacji
przypisywanej

<p>sprawcy. Dlatego też zupełnie pozbawione logiki jest sugerowanie w zarzucie, że sama motywacja, jaka w ocenie prokuratora oskarżonej towarzyszyła, winna doprowadzić do przypisania jej czynu z art. 148 § 2 pkt 2 k.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>1) o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, iż oskarżona E. M. (1) w dniu 11 grudnia 2018 r. w K. w mieszkaniu przy ul. (...), działając w zamiarze ewentualnym usiłowania pozbawienia życia A. S., w związku z rozbojem, leżąc na pokrzywdzonym, blokując jego nogi swoimi kolanami, trzymając nóż przy jego twarzy grożąc jego natychmiastowym użyciem zażądała wydania telefonu komórkowego marki H. (...) o wartości nie mniejszej niż 600 zł, po czym zadając cios nożem w okolice prawej pachy spowodowała u A. S. obrażenia ciała w postaci rany klutej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

ramienia i dołu pachowego prawego z przecięciem bocznic tętnicy pachowej prawej, częściowym uszkodzeniem głowy krótkiej mięśnia dwugłowego ramienia i całkowitym przecięciem brzuśca mięśnia piersiowego większego w pobliżu przyczepu dalszego, a także następowym wstrząsem hipowolemicznym, stanowiące ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającą jego życiu, dokonując kradzieży telefonu marki H. (...) na szkodę pokrzywdzonego,

tj. dopuściła się czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

i wymierzenie ww. za ten czyn kary 14 lat pozbawienia wolności,

2) ewentualnie, przy przyjęciu, że czyn oskarżonej nie został popełniony w związku z rozbojem – o zmianę zaskarżonego

wyroku poprzez
uznanie, iż
oskarżona E. M.
(1) w dniu 11
grudnia 2018 r. w
K. w mieszkaniu
przy ul. (...),
działając w zamiarze
ewentualnym
usiłowania
pozbawienia życia
A. S. w wyniku
motywacji
zasługującej na
szczególne
potępienie, w celu
wyjęcia z telefonu
pokrzywdzonego
swojej karty SIM,
leżąc na ww.,
blokując jego nogi
swoimi kolanami,
trzymając nóż przy
jego twarzy grożąc
jego
natychmiastowym
użyciem zażądała
wydania telefonu
komórkowego marki
H. (...), po czym
zadając cios nożem
w okolice prawej
pachy spowodowała
u A. S. obrażenia
ciała w postaci
rany klutej ramienia
i dołu pachowego
prawego z
przecięciem bocznie
tętnicy pachowej
prawej, częściowym
uszkodzeniem głowy
krótkiej mięśnia
dwugłowego
ramienia i
całkowitym
przecięciem brzośca
mięśnia piersiowego
większego w pobliżu
przyczepu dalszego,

<p>a także następowym wstrząsem hipowolemicznym stanowiące ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej jego życiu,</p> <p>tj. dopuściła się czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 3 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.</p> <p>i wymierzenie ww. za ten czyn kary 14 lat pozbawienia wolności.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>1) Prokurator obstając przy kwestionowanej już w toku postępowania przed sądem I instancji, kwalifikacji czynu jako usiłowania zabójstwa w związku z rozbojem z art. 280 § 2 k.k. pomija konsekwentnie, przedstawiany przez obie strony opis przebiegu zdarzenia. Pokrzywdzony wprost potwierdził zaś w zeznaniach przed Sądem I instancji, że oskarżona nie</p>			

zdecydowała się na ugodzenie go nożem by zabrać mu telefon (nieprawidłowo określany przez prokuratora jako telefon pokrzywdzonego, podczas gdy stanowi własność jego matki), a wskutek kłótni, której efektem miało być zapowiedziane przez pokrzywdzonego zakończenie związku i opuszczenie mieszkania z telefonem, w którym była karta SIM oskarżonej. A. S. wyraźnie podkreślił, że sam najpierw wyrwał go pokrzywdzonej i dodał „jeszcze parę słów od siebie. Ona się tym zdenerwowała i poszła po nóż”(k. 745v), a dalej uzupełnił: „E. powiedziałem, że odchodzę od niej, że to jest czarne na białym, że nie ma sensu tego ciągnąć. Nie pamiętam słów, ale być może były to też słowa wulgarne” (k. 746). Wobec ustalonej przez biegłych (k. 430-431) słabej konstrukcji psychicznej oskarżonej i podkreślanego przez świadka E. M.

(2) poniżającego charakteru zarzutów jakie A. S. zwykle formułował wobec niej w kłótniach (k. 743), to właśnie te okoliczności należy uznać za przyczynę ataku oskarżonej na pokrzywdzonego. Fakt, że A. S. zabrał jej telefon, w którym była jej karta SIM – umożliwiającą utrzymanie kontaktów z innymi – w tym, jak zasadnie podnosił obrońca w mowie końcowej (k. 814v) – także wykorzystywany przez nią do obrony, zapewniający poczucie bezpieczeństwa – jedynie wyzwolił nagromadzone negatywne emocje.

W związku z tym, w zachowaniu oskarżonej nie można dostrzec zamiaru kierunkowego niezbędnego do przypisania przestępstwa rozboju. Istota rozboju polega na tym, że sprawca stosuje przemoc lub groźbę użycia natychmiastowego gwałtu na osobie po to, aby niesłusznie zawładnąć rzeczą i ją przywłaszczyć. Nie można w realiach

sprawy zapominać, że telefonu do tej pory samodzielnie używała oskarżona (za zgodą pokrzywdzonego i jego matki), zamontowała w nim swoją kartę SIM i używała do częstych kontaktów z osobami bliskimi. To, że miała świadomość, iż nie jest on jej własnością, nie eliminuje w tym przypadku zasadnego przywiązania do tego przedmiotu, wobec czego użycie przez nią noża było dążeniem raczej do odzyskania ważnego dla niej narzędzia komunikacji niż do pozbawienia A. S. władztwa nad nim. Z żadnego z jej zachowań nie wynika, by zamierzała przejąć ten sprzęt „na własność” – uzasadnione jest raczej twierdzenie, że chciała jedynie kontynuować jego użytkowanie, tj. korzystanie z niego ze świadomością że nie jest jej, ale właściciel jej to umożliwia. Taki zamiar nie ma nic wspólnego z niezbędnym przy rozboju zamiarem kierunkowym

trwałego
pozbawienia
pokrzywdzonego
władztwa nad
rzeczą. Z uwagi na
znanie
czynnościowe
"kradnie",
oznaczające
zachowanie
polegające na
zaborze cudzej
rzeczy ruchomej w
celu
przywłaszczenia, a
więc zaborze
dokonywanym bez
jakiegokolwiek
podstawy, należy
stwierdzić, że
działanie przy
pomocy sposobów
oddziaływania
określonych w art.
280 k.k. w celu
zmuszenia innej
osoby do
pozostawienia
możliwości dalszego
korzystania z rzeczy
sprawcy
stosującemu te
sposoby
oddziaływania, nie
może być uznane za
realizację znamion
rozboju, sprawca
działa bowiem w
innym zamiarze i
nie po to, by
niesłusznie, a więc
bez jakiegokolwiek
podstawy,
zawładnąć rzeczą
(podobnie M.
Dąbrowska-Kardas,
P. Kardas [w:]
A. Zoll (red.),
Kodeks karny. Część
szczególna. Tom III.

<p>Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. IV, WK 2016).</p> <p>2) Niezasadność wniosku ewentualnego związanego z ww. zarzutem i krytykę dążenia prokuratora do kwalifikowania czynu jako usiłowania zabójstwa z przyczyn zasługujących na szczególne potępienie przedstawiono powyżej - odnosząc się bezpośrednio do zarzutu.</p>				
Lp.	Zarzut			
3.2.	<p>rażąca niewspółmierność kary wymierzonej wobec oskarżonej E. M. (1) w minimalnym ustawowym zagrożeniu za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w rozmiarze 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy wnikliwa analiza elementów podmiotowo i przedmiotowo istotnych rozpatrywanego czynu, a zwłaszcza zasługująca na szczególne potępienie motywacja oskarżonej, której celem był zabór</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>telefonu komórkowego, jak również rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, a także wzgląd na potrzeby w zakresie kształtowania prewencji indywidualnej i ogólnej przemawiają za wymierzeniem jej znacznie surowszej kary</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Jak już wskazano powyżej, przypisanie oskarżonej motywacji ograniczonej wyłącznie do zaboru telefonu stanowi nadmierne uproszczenie, nieadekwatne do zdarzenia analizowanego w niniejszej sprawie. Zebrane w sprawie dowody wskazują na zdecydowanie słabszą pozycję oskarżonej w związku z pokrzywdzonym i to nagromadzenie negatywnych emocji związanych z kolejnym poczuciem poniżenia przez konkubenta, braku</p>				

jego akceptacji, której E. M. (1) stale potrzebowała i pozbawienie jej dostępu do telefonu stanowiącego dla niej co najmniej narzędzie obrony, a więc też naruszeniem jej poczucia bezpieczeństwa należy uznać za przyczynę ataku na A. S.. Taka motywacja w żadnym razie nie może być uznana za zasługującą na szczególne potępienie, choć niewątpliwie środki użyte przez E. M. (1) były nieadekwatne do sytuacji.

Należy jednak w tym miejscu w całości podzielić stanowisko Sądu I instancji, który w uzasadnieniu wyroku zasadnie podkreślił, iż nie można podzielać przekonania, że samo wypełnienie znamion czynu powinno przekładać się automatycznie na wymierzenie zaostrojonej sankcji karnej. Okoliczności te bowiem zostały uwzględnione przez ustawodawcę przy określeniu sankcji karnej w postaci kary pozbawienia wolności od lat 3.

W pełni przekonuje też argumentacja Sądu Okręgowego przedstawiona na uzasadnienie orzeczenia kary w takim właśnie wymiarze – jednorazowy, zaskakujący wręcz dla obu stron charakter zachowania oskarżonej, udzielenie adekwatnej pomocy w celu ograniczenia krwawienia (którą potwierdził przed Sądem pokrzywdzony), wezwanie pogotowia ratunkowego. Zasadnie też Sąd I instancji uwzględnił przy wymiarze kary szczerą skruchę oskarżonej, jej przeprosiny i niewątpliwie także autentyczne przebaczenie jakie uzyskała od A. S.. Wszystkie te okoliczności – w zestawieniu z obciążającym charakterem zamachu na nie broniącego się pokrzywdzonego – pozwalają na orzeczenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego za prawidłowo oskarżonej

przypisany czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.			
Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie kary wymierzonej za czyn z art. 156§ 1 pkt 2 kk do 6 lat pozbawienia wolności oraz pozostawienie pozostałych rozstrzygnięć zaskarżonego wyroku w mocy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wobec wskazanych wyżej okoliczności, podwyższanie wymiaru kary nie można uznać za uzasadnione. Żaden z przytoczonych przez prokuratora argumentów nie może być uznany za podważający prawidłową decyzję procesową Sądu Okręgowego. W związku z tym, w zakresie w jakim wniosek zmierza do zmiany wymiaru kary – należy go uznać za niezasadny. W części zaś, w jakiej			

<p>dąży do utrzymania orzeczenia w mocy – należy go podzielić.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Całość wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 3 lutego 2020 r. o sygn. akt II K 74/19</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Argumenty przemawiające za utrzymaniem wyroku w mocy zostały przedstawione</p>		

powyżej w punktach 3.1 i 3.2.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II.	Wobec stawiennictwa na rozprawie apelacyjnej i adekwatnej obrony oskarżonej przed Sądem Apelacyjnym oraz złożenia przez obrońcę stosownego wniosku w tym zakresie wraz z oświadczeniem o nie uregulowaniu kosztów obrony ani		

	<p>w całości ani w części, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. J. kwotę 738 złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	<p>W związku z wykazaniem w postępowaniu braku dochodów i odpowiedniego majątku oskarżonej przebywającej od niemal 2 lat w izolacji więziennej, wydatkami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.</p>	
7. PODPIS		
SSA Piotr Brodniak SSA Janusz Jaromin SSA Maciej Żelazowski		

1.11. Granice zaskarżenia	
----------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana